

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

13. PROSINCE 2020

Z obsahu:

Ježíš, muž modlitby
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 28. října 2020,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Jan z Mathy
Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu
Alice Lenczewske (32)
- strana 6 -

Možnost získat plnomocné
odpustky v souvislosti
s jubilejním rokem
premonstrátského řádu
- strana 7 -

Kardinál Raymond Burke:
Morální povinností rodičů
je odporovat škole,
která učí v rozporu
s morálkou
- strana 8 -

Norsko: Za slovní
diskriminaci transgenderu
lze trestat až tříletým
vězením
- strana 9 -

Vytěsnili jsme tělesné
umírání i věčný život,
říká pařížský arcibiskup
- strana 11 -

Křesťanství je menšinové,
ale nemizí
- strana 12 -

Svatý Jan z Mathy, sv. Felix z Valois a sv. Ivan, sousoší na Karlově mostě (foto © Michael Brezocnik)

Ježíš, muž modlitby

Katecheze papeže Františka při generální audienci
28. října 2020, Řím, aula Pavla VI.

(Lk 3,21-22)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V našem cyklu katechezí o modlitbě jsme prošli Starý zákon a nyní přistupujeme k Ježíši, který se modlí. Svoje veřejné poslání zahájil křtem v řece Jordán. Této události příkládají evangelisté svorně zásadní důležitost. Vyprávějí o tom, jak byl veškerý lid usebrán v *modlitbě*, a upřesňu-

ji, že zřejmým znakem tohoto shromáždění bylo *pokání* (srov. Mk 1,5; Mt 3,8). Lid přicházel k Janovi, aby přijal křest na odpuštění hříchů, což je výraz kajicnosti a obrácení.

Prvním Ježíšovým veřejným činem je tedy účast na sborové modlitbě, kajicné modlitbě lidu, přicházejícího ke křtu, kde se všichni považují za hříšníky. Proto

Jan Křtitel namítá: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?“ (Mt 3,14) Jan Křtitel chápe, kým Ježíš je. Ježíš však trvá na svém, protože plní Otcovu vůli (v. 15). Koná úkon solidarity s naší lidskou situací. Modlí se s hříšným Božím lidem. Zapamatujme si, že Ježíš je Spravedlivý, nikoli hříšník. Chtěl však sestoupit až k nám, hříšníkům, a modlí se s námi. A modlíme-li se k němu, modlí se s námi. Ježíš je s námi, protože je v nebi a modlí se za nás. Ježíš se za nás modlí neustále. Nikdy se nemodlíme sami, vždycky se modlíme s Ježíšem. Nezůstává na opačném břehu řeky – [jako by

Pokračování na str. 5

Tématem dnešní neděle, jakož i celého adventu je věčný život. Pařížský arcibiskup Michel Aupetit tváří v tvář současnému dění ve Francii, ale můžeme říci i ve světě, vybízí k tomu, abychom si položili otázku, jaký život přijde po smrti. (str. 11) Současná lidská společnost téma věčného života vytěsnila ze své mysli, namnoze i tělesné umírání. Přitom jen skrze smrt fyzického těla se můžeme navěky setkat s živým Bohem a vrátit se do jeho nebeského království, kde už nebude pláč, ale věčná radost ve společenství svatých.

Co dělat? – můžeme se ptát spolu s těmi, kdo přicházeli za Janem Křtitelem, aby se nechali pokřtiti. (str. 3) Pokání, obrácení se k Ježíši a jeho opravdové přijetí do svého života, modlitba... A protože toto není pro nás nic nového, můžeme – a měli bychom – zajít dále, hlouběji: Jakou námahu jsem ochoten podstoupit, abych byl očistěn ze svých hříchů? Snad jsme si tuto otázku již někdy položili, ale zkusme to znovu. Vidíme nějaký posun směrem k Ježíši?

Hřích, pád, zbytečné myšlenky – to všechno nás zraňuje ve vztahu k Ježíši. Je dobré, když to vidíme a prosíme Ježíše o odpuštění a o pomoc, aby nás vyléčil z této špíny, z našich hříšných závislostí... Je to osobní cvičení v pokorě, ve schopnosti naplno se odevzdat do Ježíšových rukou ve své slabosti. Svátost totiž nevznačuje to, že ji dostaneme zadarmo – bez pokušení, bez bo-

Editorial

je. Nýbrž – jak promlouvá Ježíš k Alici Lenczewské – svatost, to není nedostatek pádů a slabostí, ale dokonalá touha právě v těch chvílích odevzdat se do Ježíšovy vůle a ji plnit. (str. 6-7) Taková je naše cesta do nebeského království...

Pius XI. ve své encyklice *Divini illius Magistri* napsal: „Pravý křesťan má v Kristu žít nadpřirozeným životem – »Kristus, váš život« – a nadpřirozený život se má projevat i ve všem jednání, »aby se i Ježíšův život zjevil na našem smrtelném těle.«“ To je poslání, k němuž každého křesťana bez výjimky povolal Trojjediný Bůh, když mu daroval milost víry. V praxi to mj. znamená, že děti a mládež, kteří ještě potřebují vychovávat k celistvému lidství, mají být vedeni k tomu, aby každý pokřtěný zpodobnil Ježíše Krista, Syna Boha živého. To je vlastním a bezprostředním cílem křesťanské výchovy. A přednostní, neporušitelné právo na výchovu i povinnost mají rodiče, kteří byli Bohem povoláni k této zodpovědnosti. Proto je potřeba i nyní, kdy se zdá, že svět žije „jen“ koronavirem, válkami, životním prostředím, být velmi bdělými i v záležitostech, které se dotýkají výchovy či jiných důležitých aspektů lidského života. Kardinál Raymond Burke říká v duchu papeže Benedikta XVI.: „Rodiče musí být bdělí a ostražití, aby vý-

chova a vzdělání, poskytované jejich dětem, byly opravdu v souladu s křesťanským vzděláním a výchovou, kterou mají doma.“ (str. 8-11) Že je to výzva velmi aktuální, dosvědčuje i zkušenost z české ZŠ. (str. 10) Kardinál Burke nám navíc přidává ještě jednu „položku“ k tomu, na co jsme jako lidstvo zapomněli, co jsme ztratili: smysl pro přirozenost a svědomí.

Ale to má jediný kořen: ztratili jsme ze zřetele Trojjediného Boha a postavili jsme (jako lidstvo) na jeho místo sebe. Co s tím jako křesťané uděláme? Nemůžeme se vymlouvat, že jsme ve světě v menšině. (str. 12-13) Vždyť i nejbližších pobočnicků králů a panovníků tohoto světa byla vždy jen hrstka, a přece je dokázali bránit a prosadit jejich zájmy. A my jsme na tom ještě lépe: Bůh se prosadí sám, po nás chce jen jediné – abychom mu s důvěrou zcela odevzdávali nejen sebe, ale i naše bližní, náš stát, svět... V bdění na modlitbách, postu, sebezapření... Jestliže tomu nerozumíme, dost možná ve skutečnosti hledáme jiného mesiáše, než je Ježíš Kristus.

Věčný život – v něj věříme, o něj usilujeme a měli bychom jej také hlásat: svými životními postoji a příkladem skutků. Kéž v této době dosvědčíme, kam až jsme schopni s pomocí Boží milosti zajít, abychom se pozemskou očistou co nejvíce přiblížili nebeskému království! Nechejme se v tom vést Královnou adventu, Pannou Marií!

Daniel Dehner

Vrať se znovu na místo, kde působí člověk poslaný od Boha, aby vydal svědectví o světě. Pozoruj zástupy, které sem přicházejí. Zeptej se, co je sem přivedlo. Vážili dlouhou cestu, aby se při křtu vodou mohli vyznat ze svých hříchů. Chtějí mít jistotu, že se zbaví tíže svého

svědomí. Pro mnohé z nich je to největší svátek, který prožijí ve svém životě. Kolik ty jsi ochoten ujít, abys dosáhl očištění?

Věhlas, který si Jan získal, přivádí k němu i jiné příchozí, které nezajímá jeho křest, ale především osoba Křtitele. Zatímco jiní se ptají, *co máme dělat?*⁽¹⁾, oni zjišťují: *Kdo jsi? Za koho se sám pokládáš? Jak to, že křtíš?* Jan jim odpovídá zcela jasně a nepokrytě, ale oni nechápou. Nemohou se s ním domluvit, protože nemají společnou řeč: „Váš problém je v tom, že neznáte Toho, který je uprostřed vás.“

Nejste ochotni urovnat mu cestu k sobě, učinit ji přímou, vyrovnat zákruty neupřímnosti, pokrytectví a přetvářky, srovnat pahorky sebelásky, domýšlivosti, ješitnosti a nedůtklivosti, vyplnit údolí prázdnoty, malichernosti upřímnými skutky pokorné zbožnosti a milosrdné služby. Nechcete poznat skutečného Mesiáše, nevidíte světlo, které přichází na tento svět. Nerozumíte mi, protože ve skutečnosti čekáte zcela jiného mesiáše. Jste *zmijí plemeno.*⁽²⁾ Namlouváte si, že vzhledem ke svému původu, ke svému postavení a úřadu, který zastáváte, nepotřebujete obrácení. Myslíte si, že se vám nemůže nic stát, protože si pěstujete kult své nenahraditelnosti. Ale mýlíte se. *Sekera je již přiložena ke kořeni stromů a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně.* A kdo na vaše místo? *Tyhle kameny může Bůh oživit a udělat z nich hodné Abrahámovy děti.*⁽³⁾

Může být něco tragičtějšího, než když Bůh přijde do vlastního, a svoji ho nepřijmou? Janovo smutné svědectví – *uprostřed vás stojí Ten, kterého neznáte* – předznamenává tragédii, ke které dojde za tři roky. Ačkoliv se tito předáci vyvoleného národa tolikrát osobně setkají a střetnou se Synem člověka, nepoznají ho, protože mu nejsou ochotni urovnat cestu. Přijmí tuto lekci jako vážné varování, které

má otrástit tvou sebejistotou. Pán skutečně přináší radostnou zvěst, ale ta se dostane jen těm, kteří pro ni nejprve *připraví cestu*. Budou se z ní radovat ti, kteří jsou si

vědomi své ubohosti, ti, kterým *puká srdce* lítostí nad dosavadním způsobem života, ti, kteří se chtějí *osvobodit* od svých závislostí, zatímco

pyšní budou rozptýleni a bohatí odejdou s prázdnou.⁽⁴⁾ Chceš-li se dočkat radosti z toho, že tě Bůh *oblékl rouchem spásy*, polož sám sobě s celou vážností otázku, kterou farizeové položili Janovi: *Kdo jsi? Za koho pokládáš sám sebe?* Nic nezapírej a otevřeně vyznej. Na upřímnosti tohoto přiznání závisí, jak se otevřeš Boží milosti. Neboj se přiznat, že nejsi ničím. Můžeš se přece stát nástrojem Toho, který je vším, když ho přijmeš, aby si mohl posloužit tvým slovem i tvým příkladem. Nejvíce mu v tom překážíš, když se pokládáš za něco, čím nejsi, když si připisuješ zásluhy za to, co nepůsobíš ty, ale jeho milost, když dáváš přednost své vůli před jeho vůlí.

Tak jako může použít tebe, i když jsi ničím, tak si posloužil i těmi, které posílá za tebou jako *posly před svou tváří*. Proto u nikoho *nezhášej oheň Ducha, nepodceňuj ho!* Co záleží na tom, koho si Bůh vybral za svého posla? Nepatří k podstatě obrácení, abys přijal tak důležitou a závažnou výzvu bez vlastních podmínek, nároků a bez požadavků na mimořádné důkazy? Může snad někdo tvrdit, že výzva k *urovnání cesty Páně* pokáním a upřímným obrácením je závazná jen tehdy, když nám vyhovuje osoba toho, kdo ji tlumočí? Kdo se může troufale domnívat, že pro něho je taková výzva zbytečná, nebo dokonce nepřijatelná?

Jak vidíš, výmluvy na legitimitu proročka ti nebudou nic platné, neobrátiš-li pozornost nejprve sám k sobě. Nezkoumej všetečně svědka, ale věnuj pozornost jeho poselství. A především zkoumej sám sebe. Soustřeď všechnu svou pozornost na to nejpodstatnější: na nejzávažnější a zcela nespornou skutečnost, že příchod *Pána je blízko.*⁽⁵⁾

Sestup k Janovi do Jordánu a pros Ducha Svatého, aby ti jeho křest otevřel oči, abys nechodil slepě kolem Ježíše, který je

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 61,1-2a.10-11

Duch Páně, duch Hospodinův je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí budu jásat v Hospodinu, má duše zaplesá v mém Bohu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a slávě před všemi národy.

2. čtení - 1 Sol 5,16-24

Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvárností. Sám Bůh pokoje kéž vás dokonale posvětit. Ať si uchováte ducha neporušeného a duši i tělo neposkvřené pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

Dokončení na str. 7

všude kolem tebe. Abys ho dobře poznával v jeho slově, v jeho svátostech i ve svých bratřích a rozeznával světlo, které s ním přichází na tento svět. Jeho světlo *shlíží na nepatrné služebníky.*⁽⁶⁾ Jestliže Jan není hoden ani rozvázat jeho opánek, čeho jsi hoden ty?

Odlož tedy s konečnou platností všechny dotazy, jež tě přiřazují k těm, které poslali židé, a raději se připoj k těm, kterým leží na srdci to podstatné: *Co mám dělat?* Aby ses mohl *stále radovat, bez přestání se modli a při všem děkuj Bohu. Tak to totiž od tebe chce Bůh a tak to projevil skrze Ježíše Krista.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 3,10; ⁽²⁾ Lk 3,7; ⁽³⁾ srov. Lk 1,51.53;

⁽⁴⁾ srov. Lk 1,51.53; ⁽⁵⁾ srov. Lk 1,48;

⁽⁶⁾ srov. Lk 1,48.

Svatý Jan z Mathy

Sochu tohoto světce můžete spatřit na Karlově mostě. Je to ta ze sousoší se sv. Felixem z Valois a sv. Ivanem, kterou dole doplňuje žalář hlídáný Turkem s bičíkem. Ten symbolizuje Janovo úsilí o vykupování křesťanských otroků z muslimského otroctví.

Francouzské městečko Faucon dalo světu 23. června 1154 světce jménem Jan. Oba jeho rodiče pocházeli z vážených šlechtických rodů, odtud se též odvozuje jeho přídomek: matka Marta příslušela k rodu Visconti-Fenouillet, otci Eufemiovi zase v žilách kolovala katalánská krev rodu de Matha. Zbožná matka ho po narození zasvětila Panně Marii. Určitě i proto, že se jí Nejsvětější Panna krátce před porodem zjevila a předpověděla jí: „Porodíš svatého syna. Bude otcem mnoha duchovních synů, kteří povedou jeho dílo k velkému prospěchu lidských duší.“

Z městečka na francouzsko-italských hranicích se v touze po dalším vzdělání vydal Jan do Paříže, kde v roce 1191 dosáhl doktorského titulu. Poté asi tři roky vyučoval teologii a biblistiku (přednášel zejména sentence velkého učence Petra Lombardského), než v roce 1194 přijal kněžské svěcení. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se jeho další osudy měly lišit od jemu podobných vysoce vzdělaných a inteligentních kněží, kdyby se mu ovšem při primiční mši svaté nedostalo mystického prožitku, jenž jeho kroky nasměroval úplně jinam.

Při oné primici se mu zjevil bíle oděný Syn Boží (jinde se uvádí anděl) s červenomodrým křížem na hrudi a s rukama položenýma na dvou spoutaných otrocích – bílém a snědém, zřejmě křesťanovi a Saracénovi. Když o tomto vidění rozvažoval, četl je jako výzvu k vykupování otroků, které muslimové zajímali na loupeživých mořských výpravách na pobřeží a odváželi do Afriky, kde je prodávali do otroctví. Další stovky upadly do rukou mohamedánů při neúspěšných křížových výpravách. Dost možná Janovi na mysli vytanulo i vyprávění, které slyšával v dětství: Když se v předvečer svátku sv. Jana

Křtitele, po němž získal jméno, narodil, jeho otec se zrovna v kostele modlil nešpory. Zpráva o synově narození ho zastihla v okamžiku, kdy recitoval verš: „Pán poslal svému lidu vykoupění.“

Jan se ovšem nechtěl ukvapit, odebral se proto do Cerfroidu, kde v odlehle pustině žil poustevníckým životem sv. Felix z Valois. Zde stranou všeho ruchu světa i ticha univerzitních studentů po tři roky hledal Jan odpověď na smysl primičního mystického prožitku, až mu Bůh poslal odpověď v podobě dalšího vidění – spatřil jelena s červenomodrým křížem mezi parohy. Od té chvíle měl jasno.

Přesto se ještě vrátil do Paříže a poradil se s tamním biskupem Mauricem de Sullym a Robertem, opatem proslulého kláštera od sv. Viktora, či lépe řečeno, přišel si k nim pro požehnání k tak nelehkému dílu. Obdržel je a spolu se sv. Felixem začali zakládat první kláštery. O fungování tehdejší společnosti leccos prozrazuje, že pozemky na jejich stavbu věnovali mocní šlechticové, jako kupř. Gautier de Châtillon či Markéta z Blois. Jak ty první (v Cerfroidu, Planels a Bourg-la-Reine), tak i ty další byly zasvěceny Nejsvětější Trojici. Bratři byli oděni v bílém hábitu s červenomodrým křížem na hrudi – na památku dvojího Janova vidění.

Bylo však nutné pro nově vznikající řád získat schválení i Kristova náměstka. Proto se Jan s Felixem vypravili do Říma, aby jim papež Inocenc III. řeholi schválil: Vycházela z augustiniánské řehole a jedním z jejich pravidel bylo, že třetinu výnosů budou bratři dávat na vykupování křesťanských zajatců z rukou muslimů. Dne 17. prosince 1198 Inocenc III., Janův spolužák z pařížských studií, oběma žadatelům vyhověl. Navíc již fungující kláštery převzal pod svou osobní ochranu a vě-

noval řádu pozemek v samotném Římě pro stavbu dalšího kláštera. Řád Nejsvětější Trojice na vykoupění zajatců – Ordo Sanctissimae Trinitatis redemptionis captivorum –, zkráceně trinitáři, tak dostal povolení i podporu k bohulibému počínání. Co přimělo Inocence III. ke kladnému stanovisku? Vidění, které měl při mši svaté sloužené 25. listopadu a které bylo identické s tím, jež měl Jan během své primice...

Už v březnu se Jan do Říma vrátil, aby si od jednoho z největších papežů v dějinách církve vyžádal pověřovací listiny pro marockého panovníka Muhammada al-Nasira, sídlícího v Marakéši, k vykupování křesťanů dlcích v muslimském otroctví. Zároveň sbíral pro tyto účely ve Věčném městě almužny. Odecestoval na africký kontinent a ze své první cesty přivedl zpět plných 186 bývalých zajatců! To byla prvotřídní společenská senzace, už jen proto, že za jednoho jediného vyžadovali jejich věznitelé horentní sumy. Tu a tam se některým bohatším šlechticům podařilo dostat ze zajetí svého příbuzného, ale 186 vysvobozených najednou, to bylo něco neslýchaného. Řád se stal předmětem zájmu celého křesťanského světa, kláštery trinitářů najednou nestačily přijímat nové a nové kandidáty, kteří se rekrutovali zejména z řad univerzitních studentů. Velice rychle proto vyrůstaly další kláštery, vbrzku jich byly tři desítky a tehdy byla založena i ženská odnož řádu.

Vysvobozením z otroctví či zajetí však pomoc nebožákům nuceným nést otrocké jho či vězeňské okovy pochopitelně nekončila. Řeholníci a řeholnice trinitářské rodiny vedli i tzv. „domy milosrdenství“, v nichž poskytovali útočiště osobám vykoupěným z otroctví a zahrnovali je všemožnou péčí. Museli vyhledat příbuzné zachráněných a nějak je k nim dostat, případně jim poskytnout dostatečný obnos, který by jim zaručil šťastný návrat. To vyžadovalo obrovské penzum namáhavé práce.

Jan byl hnacím motorem veškerého tohoto dění, fungujícího jako dobře promazaný stroj. Stálo ho to neskutečně množství sil, což se přirozeně odrazilo na jeho zhoršujícím se zdravotním stavu. Nadto byl výmluvným kazatelem, jehož slova prostupovala srdce posluchačů. Jeho kazatelský věhlas nabyl takového rázu, že ho svým dvorním kazatelem jmeno-

val sám francouzský král Filip II. August. Bezpochyby využíval zakladatel trinitářů své postavení u dvora k získávání nových prostředků k záchraně dalších křesťanských otroků.

V roce 1210 sesbíral Jan dostatek prostředků, aby mohl osobně vyplout na novou „vykupovací“ výpravu. Tentokrát vysvobodil 120 zajatců. Nepřátelé jeho díla z řad muslimů ho však přepadli a krutě zbili, posléze přepadli i loď, která měla živý náklad převést zpět do Evropy, a výrazně ji poškodili. Místo potrhanych plachet napnuli lidé na ní se plavící své oděvy a Jan nahradil zničené kormidlo křížem. S důvěrou v Boží pomoc loď šťastně doplula do Ostie u Říma. Následovaly další plavby, avšak ne vždy se jich Jan osobně účastnil. Spíše dlel častěji v Římě, odkud řídil veškeré náročné operace. Krom toho ho sužovaly časté choroby – výsledek neutuchající námahy ve prospěch trinitářského díla.

Měl i dar prorocství. Sv. Dominikovi měl předpovědět založení kazatelského řádu a španělskému králi Alfonsi VIII. vítězství ve slavné bitvě s Maury u Las Navas de Tolosa. Navíc dokázal přispívat k zázračnému vyléčení nemocných horečkou: rozdával jim tři „oplatky“ požehnané jménem Nejsvětější Trojice. První opatřil křížkem a nápisem „*Otec je pokoj*“, druhý dvěma křížky a nápisem „*Syn je život*“ a na třetím udělal křížky tři a nápis na něm zněl: „*Duch Svatý je lékem*.“ Výsledky byly ohromující...

Poslední dva roky života strávil v klášteře San Tommaso in Formis, na jehož stavbu před lety poskytl pozemky Inocenc III. V Římě rovněž dovršil počet svých vrchovatě naplněných dní. Zemřel 17. prosince 1213 se slovy žalmu „*Do Tvých rukou poroučím ducha svého*“ na rtech. Byl pochován v přilehlém kostele sv. Tomáše.

Tam jeho tělesná schránka spočívala až do roku 1655, než ji odtud tajně zvedli dva španělští trinitáři – otec José a otec Gonzalo. Převezli ji do své rodné země a uložili ve svém mateřském klášteře. Když pak byl v 19. století zrušen i ten, byly přeneseny do kláštera sester trinitářek v Madridu.

Dne 21. října 1666 prohlásil papež Alexandr VII. Jana z Mathy za blahoslaveného a v roce 1694 ho papež Inocenc XII. svatořečil.

Ježíš, muž modlitby

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

říkal] „Já jsem spravedlivý a vy hříšníci,“ – aby zvýraznil svoji odlišnost a distanci od neposlušného lidu, nýbrž vstupuje do téže očištné vody. Počiná si, jako by byl hříšníkem. A v tom je velikost Boha, který poslal svého Syna, zřekl se sám sebe a ukázal se jako nějaký hříšník.

Ježíš není a nemůže být vzdáleným Bohem. Vtělení to zjevilo plným a lidsky nemyšlitelným způsobem. Ježíš svoje poslání zahájil tím, že se postavil do čela kajícího se lidu, aby vytvořil průchod, k jehož projití máme my všichni po něm sebrat odvahu. Je to těžké, ale on razí cestu. *Katechismus katolické církve* vysvětluje, že toto je novost plnosti času, a praví: „Zde se začíná zjevovat novost modlitby v plnosti času: dětinná modlitba, kterou Otec očekával od svých dětí, začíná být konečně prožívána samým jednorozeným Synem v jeho lidství, s lidmi a pro lidi.“ (KKC, 2599) Ježíš se modlí s námi. Chovejme to v mysli i v srdci: Ježíš se modlí s námi.

V onen den je tedy na březích Jordánu celé lidstvo s touhami svých nevyslovených proseb. Je to především lid hříšníků, kteří měli za to, že nemohou být Bohem milováni, neodvažovali se překročit prahy chrámu, nemodlili se, protože se toho necítili hodni. Ježíš přišel pro všechny, i pro ně, a začíná právě sjednocením s nimi a v jejich čele.

Zvláště Lukášovo evangelium poukazuje na klima modlitby, ve kterém probíhal Ježíšův křest: „Když se všechen lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe.“ (Lk 3,21) Modlitbou Ježíš otevírá nebeskou bránu a touto průrvou sestupuje Duch Svatý. A shůry provolává hlas úžasnou pravdu: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“ (v. 22) Tato jednoduchá věta obsahuje nesmírný poklad: dává nám tušit něco z Ježíšova tajemství a z jeho srdce, neustále obráceného k Otcovi. Ve víru života a světa, který se přiznává, aby jej odsoudil; i v těch nejtvrdších a nejtristnějších prožitcích, které bude muset snést; i tehdy, až nebude mít, kde složit hlavu (srov. Mt 8,20), i tehdy, až se kolem něho rozpoutá nenávisť a pronásledování,

Ježíš nikdy není bez útočiště a bez přibytku: přebývá věčně v Otcovi.

V tom je jedinečná velikost Ježíšovy modlitby: Duch Svatý na něj sestoupil a Otcův hlas osvědčuje, že miluje jeho, Syna, ve kterém se plně zračí.

Tato Ježíšova modlitba, která je naprosto osobní u břehů Jordánu a bude taková po celý jeho pozemský život, se o Velikonocích skrze milost stane modlitbou všech pokřtěných v Krista. On nám daroval tento dar a vybízí nás modlit se tak, jak se modlil on.

Pokud se proto někdy při večerní modlitbě cítíme zemdlení a prázdni a zdá se nám, že život je zcela nesmyslný, v té chvíli je třeba úpěnlivě prosit, aby se Ježíšova modlitba stala také naší modlitbou. „Já se dnes nedokážu modlit, nevím, co si počít, necítím se hoden, hodna...“ V té chvíli, Ježíši, ať je tvoje modlitba mojí. A svěřit se jeho modlitbě za nás. On je v té chvíli před Otcem a přimlouvá se za nás, ukazuje Otcovi svoje rány [utrpení] za nás. Mějme tuto velkou důvěru. Pak, budeme-li mít tuto důvěru, znovu uslyšíme z nebe hlas, silnější než ten, který stoupá z hloubi nás samotných, uslyšíme, jak něžně šeptá: „Ty jsi Bohem milovaný, ty jsi syn, ty jsi radost nebeského Otce.“ Právě kvůli nám a pro každého z nás zní Otcova slova, i kdybychom byli odmítnuti všemi jako ti nejhorší hříšníci. Ježíš sestoupil do vod Jordánu kvůli sobě, nýbrž pro nás všechny. Veškerý Boží lid se přicházel k Jordánu modlit, prosit o odpuštění a o křest obrácení. A jak praví jeden teolog, přicházel „s obnaženou duší a bos“. Pokorně. Modlitba totiž vyžaduje pokoru. Otevřel nebesa jako Mojžíš, který zjednal průchod Rudým mořem, aby chom všichni mohli projít za ním. Ježíš nám daroval svoji vlastní modlitbu, která je dialogem jeho lásky s Otcem. Daroval nám ji jako zárodek Trojice, která se chce uchytit v našem srdci. Přijměme ji. Přijměme tento dar, dar společné modlitby s ním. A nepochybíme.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (32)

Místa v textu označená „†“ jsou slova Ježíšova, místa označená „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Úterý 26. 8. 86, 9 h.

– Jak to je, Otče, že žiješ v každém z nás lidí, v každé konsekrované Hostii – všude současně a v plnosti?

† Jako člověk nemáš takové smyslové ústrojí, abys to pochopila. Žádné srovnání s materiálním světem tomu neodpovídá.

Můžeš to vnímat duší, když ti dám takovou milost, pokud se tvá duše spojuje se Mnou.

Svět, který znáš, existuje v čase a v prostoru. Mne se tyto skutečnosti netýkají.

Všechno, co tvořím, je formou Mojí myslí – Mojí energie. Poněvadž neexistuje čas, není to proces mající nějaké etapy nebo fáze a nic není oddělené ode Mne.

Všechno trvá, stává se a je současně ve věčném tvůrčím aktu.

Tak je to s tím, co je materiální. Jednota se Mnou je mnohem větší než to, co je duchovní.

† Vyplňuji modlitbou všechny chvíle, ať děláš cokoliv. Místo toho, abys na někoho myslela nebo si dovolovala nekontrolovanou projekci myšlení – modli se.

Nebude to vyžadovat čas navíc. Obohátí tě to a pomůže mnoha lidem, za které se budeš přimlouvat.

V modlitbě vymezuj intence. Na intencích záleží nejenom hodnota modlitby. Každý nejbanálnější moment života může mít nekonečnou hodnotu díky intenci, jaké ho pořídíš.

„Řekl mi: »Pojď za mnou.« – A on vstal, všeho nechal a šel za ním.“ (Lk 5,27–28)

Pondělí 25. 1. 88, 22:20 h.

– Mohu jenom tak tiše setrávat před Tebou?

† Jsem nejraději, když mlčí ústa, a žhne srdce. Pros o lásku, abych rozpálil tvé srdce velkým ohněm.

– Dnes v poledne jsi mě prosil, abych přišla podruhé na setkání s Tebou v Eucharistii.

Ty – Pán a Stvořitel všeho, jsi prosil Svoje stvoření...

Prosil jsi, jako dítě...

† Protože v lidském srdci jsem jako dítě: bezbranný a vydaný vůli člověka.

Svobodná vůle je natolik absolutní, že ve svém srdci člověk se Mnou může udělat, co chce.

A dělá. Tak velice jsem se odevzdal každému člověku.

Středa 24. 2. 88, 9 h.

– Učinils mě Tvým domem, a tolik zde nečistoty...

† Osvítil jsem tvé nitro a bylo vidět i to, co se spatřit nedalo.

Alice Lenczewska

– ... moje pohanské reakce: všechno, co jsem na to téma řekla, bylo pravdivé a odůvodněné, ale mým úmyslem nebyla láska. A důvěra ve Tvé působení [byla] příliš malá.

Potom už se satan vnucoval ze všech sil svými našeptávanými (odpor, pochyby, vzpoura, kritika, pýcha).

† Nestalo se nic zlého, poněvadž jsi volala a ochránil jsem tě.

Znovu jsem ti ukázal mechanismus satanského působení i tvoji slabost.

A nade vším nutnost ustavičné bdělosti a setrávání ve Mně.

Mnohokrát ti to ještě ukážu, poněvadž slabá lidská přirozenost to vyžaduje.

– Neodebral jsi mi Tvé milosti.

† Ještě jsem je znásobil, abych tě obklopil Mojí láskou a naplnil Mým Duchem.

– Já konám zlo, a Ty mne obdarováš ještě hojněji.

† Moje láska je jiná než láska člověka. A projevuje se jinak.

Čím hlubší rány jsou tvé duši uštěďřovány zlem – tím hojněji rozlévám Moji uzdravující lásku.

Hřích, pád, zbytečné myšlenky – to jsou projevy těch ran.

Dobré je, že je vidíš, voláš ke Mně a přijímáš Moji lásku, protože ona je lékem. Proto vytvářím situace, které vyjevují tvé rány. Kdyby tvé srdce bylo stále ponořené v Mém, nebyly by rány, mokvající místa, která přinášejí nákazu do tvých skutků.

Potřebný je čas a mnoho bolesti, aby ses to naučila.

– Dáváš mi Svou svatou bolest.

† Každá bolest je svatá, když se v ní sjednocuješ se Mnou. Když jsem ti dal znamení Mého utrpení, tak proto, aby ses ještě víc sjednocovala se Mnou. [...]

Všechno to je důsledek tvé podřízenosti vůči Mé vůli a tvé touhy ji vyplňovat.

Kdo Mi dává všechno – dostává všechno ode Mne.

Když ty Mi odevzdáváš sebe – Já ti dávám Sebe. Právě to se děje s tebou.

– Do mé myslí jsou ale podsouvány myšlenky, které Ti jsou nepřátelské. Zlý duch, který mě stále sleduje, se je snaží vnučovat.

† Ta situace tě také přivádí k přilnutí ke Mně – je užitečná.

Všechno, co se s tebou děje, tě vede do hlubin Mé lásky – ulehčuje ti úplné odevzdání.

„A právě my jsme chrámem živého Boha...“ (2 Kor 6,16)

Neděle 28. 2. 88, 8:45 h.

† Na tvé důvěře záviselo velmi mnoho. Ať tvé srdce neustále volá ke Mně a všechno svěřuje. A buď Mi úplně poddaná.

Svatost, to není nedostatek pádů a slabostí, ale dokonalá touha odevzdat se do Mé vůle a plnit ji.

Tvá radost je v plnění Mé vůle. A štěstí, pokoj srdce též.

Pondělí 15. 8. 88, 23 h.

- Pán mi dal poznat, že jsem spoluzodpovědná za zlo, jaké je v lidech.

Když jsem nařikala nad nevhodným postojem někoho vůči Pánu, řekl:

† Málo ses modlila za X a málo jsi obětovala na jeho úmysl.

Musíš se cítit zodpovědná za každého a za každého pros.

Dal jsem ti milost uzdravování lidských srdcí. Moje moc je ve tvé modlitbě sebeobětování k zadostiučinění za tvoje bratry.

Úterý 16. 8. 88, 9:40 h.

† Ber na sebe cizí špinu a nechávej ji vybělit v Mé lásce, kterou tě stále naplňuji.

Naplňuji tě Sebou, abys ve Mně ponořovala veškeré zlo světa.

Posílám tě a ukazují rány a špinu Mých dětí, abys žhnouc láskou omývala a léčila.

Méně poučuj a více obětuj.

Nejvíce jsem učinil tehdy, když jsem působil ne slovy, ale obětováním Sebe - dovolil jsem úplné zničení Mého Těla i Srdce, aby Má Láska zalila svět.

Buď jako Moje Matka: obětující všechno v mlčení a lásce - vždy připravena jít tam, kde je třeba pomoci.

A říkej jako Ona: „Dělejte, co vám Syn řekne...“⁽¹⁾

Otevírejte a přinášejte Mi lidská srdce - Já je uzdravím.

Středa 30. 11. 88, 20:35 h.

† Abych ti usnadnil setrvávání ve sjednocení se Mnou - v Mé lásce - říkej Mi neustále:

„Ježíši, miluji Tě a jsem Tvá.“

To bude tvoje modlitba Ježíšova a budeš vždy v jejím nitru, a tedy v nitru Mého Srdce. Ta tě ovládne, prosákne a promění, a budu sídlit v tobě jako v Mém domě.

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska: Świadectwo. Dziennik duchowy.

Wydawnictwo Agape sp. z o.o., Poznań, wydanie drugie zmienione, 2018.

Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Jan 2,5.

MOŽNOST ZÍSKAT PLNOMOCNÉ ODPUSTKY V SOUVISLOSTI S JUBILEJNÍM ROKEM PREMONSTRÁTSKÉHO ŘÁDU

*V rámci jubilejního roku premonstrátského řádu,
který slaví 900 let od svého založení, udělil Svatý otec všem,
kteří připutují do kostelů spravovaných premonstráty
od 1. neděle adventní (29. listopadu 2020)
do svátku Křtu Páně (neděle 9. ledna 2022),
plnomocné odpustky za obvyklých podmínek.*

CELÝ TEXT APOŠTOLSKÉ PENITENCIÁRIE:

Apoštolská penitenciárie na pokyn našeho Svatého otce papeže Františka premonstrátským řeholním kanovníkům a jiným věrným křesťanům proniknutým pravou kajícíností a vedeným duchem lásky ráda poskytuje možnost, aby za obvyklých podmínek (svátostná zpověď, přijetí Eucharistie a modlitba na úmysl Svatého otce) získali **plnomocné odpustky jako v jubilejním roce, jestliže jako poutníci navštíví jubilejní kostely nebo oratoře** a budou tam účastni řádně konaných posvátných obřadů nebo se alespoň po vhodný čas budou věnovat pokorné modlitbě za obrácení hříšníků, získání kněžských a řeholních povolání a ochranu institutu lidské rodiny a zakončí tyto prosby modlitbou Páně, Vyznáním víry a vzýváním blahoslavené Panny Marie a svatého Norberta.

Členové premonstrátského řádu, kterým nemoc nebo jiná vážná příčina nedovolí zúčastnit se oslav, budou

moci získat plnomocné odpustky, jestliže se rozhodnou mít v ošklivosti každý hřích, budou mít úmysl splnit, jakmile to bude možné, tři obvyklé podmínky, touhou srdce vykonají duchovní návštěvu, skrze Marii obětují své nemoci nebo nepohodlí milosrdnému Bohu a připojí modlitby uvedené výše. Aby se pak přístup k získání božské milosti, otevíraný klíči svěřenými Církvi, stal s ohledem na pastýřskou lásku snazším, tato penitenciárie usilovně žádá, aby se premonstrátský řeholní kanovníci velkoryse dávali k dispozici pro slavení svátosti smíření a nemocným často posluhovali svatým přijímáním. Toto rozhodnutí platí po celou dobu trvání jubilea. Ruší se všechny překážky, které by s tímto rozhodnutím byly v rozporu.

*Mauro kardinál Piacenza,
vrchní penitenciář*

Krzysztof Nykiel, regent

Zdroj: www.cirkev.cz (27. 11. 2020)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Jan 1,6-8.19-28

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu žid z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?“ Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi ten Prorok?“ Odpověděl: „Ne.“ Řekli mu tedy: „Kdo

jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?“ Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: »Vyrovnajte cesty Pánu«, jak řekl prorok Izaiáš.“ Ti posláni byli z farizeů. Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?“ Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánek.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

Kardinál Raymond Burke: Morální povinností rodičů je odporovat škole, která učí v rozporu s morálkou

Poznámka editora originálu: Následující promluva se uskutečnila jako součást on-line konference s názvem „Fathers' Call to Bishops: Help us to defend our children's purity.“ (Otcové vyzývají biskupy: Pomozte nám bránit čistotu našich dětí) Tuto virtuální akci zorganizoval „Hlas rodiny“ a v říjnu 2020 byla zpřístupněna skrze LifeSiteNews.

Je mi ctí, že mohu asistovat *Hlasu rodiny* u jejich vznešeného díla podpory a propagace zdravé a správné nauky Církve týkající se manželství a jeho jedinečného a nenahraditelného plodu – rodiny. Obzvláště mě těší, že se mohu věnovat kritickým problémům výchovy a vzdělání, které jsou hlavním posláním rodiny a základním projevem naší kultury. Každý zdravě uvažující člověk si musí všimnout, že dnes se na výchovu a vzdělávání zuřivě útočí. Vidíme, že ani ve výchově ani ve vzdělávání či zákonech jako zásadních projevech naší kultury se nepřihlíží k porozumění lidské přirozenosti a svědomí, jejichž pomocí nás Bůh vyzývá respektovat pravdu o naší přirozenosti a žít v souladu s touto pravdou v čistotě a nesobecké lásce. Svátý Pavel ve svém listě Efezanům reaguje na odcizení člověka od Boha a následně i od světa:

„Nu a nyní, v Kristu Ježíši, jste se vy, kteří jste byli kdysi daleko, stali blízkými díky Kristově krvi. Vždyť právě on je naším pokojem, on, který z dvojího lidu udělal jeden jediný tím, že zbořil přehradu, jež je oddělovala, zrušil ve svém těle nenávisť, onen Zákon předpisů s nařízeními, aby ve své osobě stvořil z obou jediného Nového člověka, uzavřel mír a smířil je s Bohem, oba v jednom těle skrze kříž: ve své osobě usmrtil nenávisť. Takto přišel vyhlásit pokoj, pokoj pro vás, kteří jste byli daleko, a pokoj pro ty, kteří byli blízko: skrze něho máme totiž oba v témže Duchu svobodný přístup k Otci. Tak tedy nejste již cizinci ani hosty; jste spoluobčany svatých, patříte k Božím domu. Neboť stavba, kterou jste, má jako základ apoštoly a proroky a jako úhelný kámen samotného Krista Ježíše. V něm se pevně spojuje každá stavba a vyrůstá ve svatý chrám v Pánu; v něm jste i vy začleněni do stavby, abyste se stali Božím příbytkem v Duchu.“ (Ef 2,13–22)

Sám Kristus nám dává porozumění a oživuje nám srdce, abychom přijali pravdu a žili ji v lásce. Učitelé a vychovatelé proto spolupracují s rodiči, vedou děti k poznání Krista a k jeho následování ve všem a činí to v pokoji, po jakém touží každé lidské srdce. Výchova a vzdělávání – ať už doma, nebo ve škole – otvírá dětem oči, aby přemýšlely nad tajemstvím Boží lásky k nám; nad tím, jak nám Bůh Otec v této lásce poslal svého jednorozenného Syna v lidském těle a Ducha Svatého do našich duší jako převzácné ovoce tohoto spásonosného Vtělení.

Rodiče, kteří se v minulosti spoléhali na školy, že jim z dětí pomohou vychovat pravé občany nebe a země, dobré členy Církve a občanské společnosti, najednou zjišťují, že některé školy se změnila na místa, kde dětem vnucují názory ateistického materialismu a souvisejícího relativismu.

Kardinál Raymond Burke

Tyto školy ve skutečnosti usilují o to, zničit domácí výchovu, především co se týče základních pravd: pravdy související s nedotknutelnou důstojností nevinného lidského života, s integritou lidské sexuality a manželství, jakož i s nenahraditelností vztahu člověka s Bohem a svým náboženským vyznáním. Ba co víc. Když rodiče právem usilují ochránit své děti před touto nihilistickou ideologií, školy se snaží naočkovat dětem nesprávné názory totalitním způsobem.

Žel, i některé katolické školy z různých důvodů napodobují situaci v nekatolických školách tím, že kladou důraz na ideologii proti životu, proti rodině a proti náboženství, což pochopitelně značně poznamenává celý výchovně-vzdělávací proces. Takováto situace je hrozbou, dokonce až zhoubnou, protože rodiče posílají své děti do katolických škol v důvěře, že bude skutečně katolická, zatímco taková vůbec není. To, že takové školy i nadále vystupují pod hlavičkou „katolické“, je obrovskou nespravedlností, páchanou na rodinách.

Kořenem této žalostné kulturní situace, ve které se nacházíme, je ztráta smyslu pro přirozenost a svědomí. Před *Bundestagem* o tom mluvil během své pastorační návštěvy Německa v roce 2011 také Benedikt XVI. Vycházel z příběhu o mladém králi Šalamounovi, který při svém nástupu na trůn připomněl politickým vůdcům nauku Písma svatého, která hovoří o politice. Bůh se ptal krále Šalamouna, co by si přál na počátku své vlády nad Božím lidem. Svátý otec to komentoval: „Co si v takové důležité chvíli vybere mladý panovník: Úspěch – bohatství – dlouhý život – zničení nepřitele? Nevybere si ani jedno. Místo toho prosí Boha, aby mu daroval chápavé srdce, aby uměl vést svůj lid a moudře rozlišoval mezi dobrým a zlým.“

(srov. 1 Král 3,9) „Na příběhu krále Šalamouna papež Benedikt XVI. správně upozoroval a podle toho i učil, co má být cílem politické aktivity a logicky i každé vlády. Prohlásil: „Politika musí usilovat o spravedlnost, a proto musí také vytvořit základní předpoklady pro pokoj ... sloužit dobru a bojovat proti nadyládě zla vždy je a zůstane nejzákladnější úlohou každého politika.“

Potom se zeptal, jak poznáme, zda je politický pořádek dobrý a správný, především zda jsou v pořádku jeho zákony. Uznává, že „postačujícím kritériem by měla být podpora většiny“, ale zároveň upozorňuje, že tento princip není dostačující pro „zásadní otázky zákona, ve kterých je v sázce důstojnost člověka a lidstva“. Když se vezmou do úvahy samotné základy života společnosti, musí pozitivní občanský zákon respektovat „přirozenost a rozum jako pravdivé zdroje zákona“. Jinými slovy, musí mít oporu v přirozeném morálním zákoně, který Bůh vepsal do srdce každého člověka. Myslím na svou rodnou zemi – USA, kde si Nejvyšší soud dovolil definovat začátek lidského života, partnerství v manželství a lidskou sexualitu podle materialistických a relativistických, sentimentálních úvah, přičemž v plném rozsahu porušil zákon vepsaný Bohem do lidského srdce. Základním posláním výchovy a vzdělání je podle Benedikta XVI. vštěpit studentům touhu mít „chápaté srdce“, které usiluje rozpoznat Boží zákon a respektovat ho zdokonalováním svého života v duchu ctností. Právě vzdělání a výchova mají člověka přivést k „úplné lidské a křesťanské dospělosti“. Rodiče musí být bdělí a ostražití, aby výchova a vzdělání, poskytované jejich dětem, byly opravdu v souladu s křesťanským vzděláním a výchovou, kterou mají doma. Rovněž jako je rodina důležitá pro transformaci kultury, je důležité i vzdělání pro své vnitřní propojení s růstem a vývinem dítěte.

Agenda proti životu, rodině a náboženství existuje v převážné míře kvůli nedostatku pozornosti a informovanosti široké veřejnosti. Všechno ovládající masmédia, mocný propagátor vzpomínané agendy, matou a kazí mysl a srdce lidí a otupují jejich svědomí vůči zákonu, který Bůh vepsal do přírody a do lidského srdce.

Norsko: Za slovní diskriminaci transgenderu lze trestat až třiletým vězením

Za „diskriminační poznámky“ v soukromí hrozí v Norsku roční vězení. Za projev na veřejnosti se tento trest může zvýšit až na tři roky.

Norsko rozšiřuje svůj zákon o „nenávistných projevech“. Nově lze uložit trest ročního vězení za poznámky v soukromí. Zákon se bude vztahovat také na lidi, kteří se identifikují jako „transgender“.

Zákoník donedávna zakazoval „nenávistné projevy“ založené na:

- a) barvě pleti nebo národním či etnickým původu,
- b) náboženství nebo víře,
- c) homosexuální orientaci a
- d) zdravotním postižením.

Dodatky změnil „homosexuální orientaci“ na „sexuální orientaci“ a na seznam chráněných vlastností přidal „gender (rod), rodovou identitu či rodový projev“.

Norská ministryně spravedlnosti Monica Maelandová tyto změny vysvětlovala následovně: „Je nevyhnutelné, aby se ochrana před diskriminací, kterou nabízí trestní legislativa, přizpůsobila konkrétním situacím, které nastávají.“ Maelandová poznamenává, že transgenderové osoby jsou „ohroženou skupinou, pokud jde o diskriminaci, obtěžování a násilí“.

LGBT aktivistická skupina *Duhová Evropa* ve své zprávě tvrdí, že čtvrtina LGBT osob se v uplynulém roce

stala obětí nenávistných projevů a že „15 procent LGBT osob dostalo vyhrůžky, v porovnání se čtyřmi procenty běžné populace“.

Norsko má jedny z nejliberálnějších zákonů podporujících rodovou zmatenost a *Duhová Evropa* ho v tomto ohledu řadí na páté místo. Děti od 7 let mají právo změnit svoji sexuální identitu v právních dokumentech bez lékařské či psychologické diagnózy poruchy rodové identity. Zároveň neexistuje požadavek pro ty, kdo se identifikují jako příslušníci opačného pohlaví, aby podstoupili jakoukoliv terapii změny vzhledu. LGBT aktivisté navzdory tomu žádají více.

Duhová Evropa se domnívá, že Norsko implementovalo pouhých 68 procent z toho, co skupina považuje za základní práva pro LGBT lidi. V kategorii „legální uznání rodu a tělesná integrita“ identifikují tři oblasti, které by chtěli změnit. Nejsou spokojeni se skutečností, že děti do 7 let nemohou legálně změnit své pohlaví a že je pro ně zakázán lékařský zásah, jelikož se vyžaduje informovaný souhlas. Byli by rovněž rádi, kdyby se odstranil „požadavek na posouzení duševního zdraví při přístupu k péči spojené s transgenderismem“.

Zdroj: www.lifesitenews.com,
13. 11. 2020

Jan Pavel II. ve své encyklice *Evangelium vitae* (Radostná zvěst života) vyhlásil:

„Potřebné je všeobecné probuzení svědomí a společné morální úsilí, které by byly schopny uvést ve skutek mocnou kampaň na ochranu života. Novou kulturu života musíme vytvářet my všichni společnými silami: natolik novou, aby mohla zodpovědět a řešit současné, dříve nepoznané otázky o lidském životě; tak novou, aby důsledně a zásadně pohnula svědomím všech křesťanů; a natolik novou, aby byla uzpůsobena k zásadnímu a odvážnému dialogu při této všeobecné kulturní konfrontaci. Nezbytnost této

kulturní přeměny je svázána s historickými podmínkami naší doby a zvláště je zakotvena v onom evangelizačním poslání, které je vlastním úkolem církve. *Evangelium* totiž má za úkol lidi »zevnitř přetvářet« a »vytvářet z nich nové lidstvo«; je tím kvasem, který prokvasí celé těsto (srov. Mt 13,33) a jako takové musí najít cestu ke všem kulturám a hluboce je prostoupit zevnitř, aby hlásaly neporušenou pravdu o člověku a jeho životě.“ (95)

To, co Jan Pavel II. říkal o nedotknutelnosti nevinného lidského života, se dá

beze zbytku aplikovat na integritu manželství a rodinného života a v neposlední řadě na nenahraditelný vztah s Bohem, s náboženským vyznáním. Nezapomněl připomenout, že takovému úsilí musí začít „obnovou kultury života v rámci samotných křesťanských společenství“. Církev sama musí pojmenovat situaci, kdy mnozí její členové i navzdory tomu, že jsou činní v aktivitách Církve, „oddělují svou křesťanskou víru od morálních požadavků na život, a tak upadají do morálního subjektivismu a sporných způsobů konání“. **Oddělení víry od praktického života má mimořádně devastující vliv na výchovu a vzdělání dětí.** Dítě, které se učí mít „chápaté srdce“, které žije v souladu se svým svědomím a podle Božího zákona, vepsaného do jeho srdce, kazí právě ti, kterým má důvěřovat. Katolická výchova a vzdělání dětí a mládeže je komplexní záležitostí, neboť má být rozvojem rozumového vnímání prostřednictvím získávání vědomostí a zběhlosti v kontextu víry, nauky o Bohu a o jeho plánu pro nás a pro celý svět. Papež Pius XI. ve své encyklice *Divini illius Magistri* popisuje katolickou či křesťanskou výchovu a vzdělání takto:

„Vlastním a bezprostředním cílem křesťanské výchovy je, aby za pomoci milosti Boží vytvořila opravdového a dokonalého křesťana, tj. aby samotného Krista zpodobnila a zobrazila v těch, kteří se ve křtu znovu zrodili, jak výstižně píše sv. Pavel: »Děti moje, které znovu v bolestech rodím, dokud ve vás nebude utvořen Kristus...« **Pravý křesťan má v Kristu žít nadpřirozeným životem** – »Kristus, váš život« – a nadpřirozený život se má i ve všem jednání projevat, »aby se i Ježíšův život zjevil na našem smrtelném těle«.

Proto se křesťanská výchova týká lidského života v celém jeho rozsahu: života tělesného i duševního, rozumového i mravního, života jednotlivců, rodinného i společenského: ne však, aby jej sebeméně omezovala, nýbrž aby jej povznášela, řídila a zdokonalovala podle příkladu a učení Ježíše Krista.

Pravý křesťan, utvářený křesťanskou výchovou, není nic jiného než nadpřirozený člověk, jenž cítí, myslí, jedná důsledně a přiměřeně podle zdravého rozumu osvětleného nadpřirozeným světlem příkladu a učení Ježíše Krista; je z něho člověk vy-

Co se také nabízí v rámci školních vzdělávacích programů

České děti mají čerstvou zkušenost se školou doma. Občas tak může ochabnout rodičovská pozornost k obsahu vzdělávání. Je však třeba i dnes být bdělí a zajímat se, jaká témata děti ve škole probírají. Rodiče nechť povzbuzují své děti k důvěře s čímkoliv neobvyklým se svěřit.

Nedávno to tak udělala žákyně deváté třídy jedné české ZŠ, když dostala za úkol přečíst si článek z Respektu o sexuálních robotech a napsat k tomu „své názory a zaujmout stanovisko k této problematice“. Znepokojení rodiče jí poradili požádat pana učitele o jiné téma, což udělala. Pan učitel byl v tomto případě rozumný, ocenil její odvalu a na zadání netrval. Zřejmě dobře věděl, že probírání kontroverzních témat nemá žádnou

oporu v RVP, a tudíž tento typ úkolů není nijak vymahatelný. Takto lze v takových situacích postupovat, protože nechat si toto líbit není řešení.

Do českého školství v posledních letech masivně vstupují různé „neziskovky“ s nabídkou velmi kontroverzních programů, tyto programy začínají již ve školkách. Učitelé si často v dobré víře objednávají programy, aniž by znali jejich ideologický podtext, protože ten nemusí být v propozicích uveden. A tak je na pozorných rodičích, aby tuto situaci změnili...

V podobných záležitostech se u nás angažuje a na obranu rodiny bojuje například organizace *Aliance pro rodinu, z.s.*

-red-

nikající opravdivou pevností ducha (člověk opravdu charakterní, jak by se řeklo dnes). Není přece pevným charakterem, kdo je důsledný a jedná vytrvale podle svého vlastního názoru, ale jen ten je charakterní, kdo dbá věčných zásad spravedlnosti, jak se vyslovil i pohanský básník, opěvující »spravedlivého« a zároveň »důsledného muže«. Tyto zásady spravedlnosti nemohou být cele zachovány, leda, dává-li se Bohu to, co Bohu náleží. A tak činí pravý křesťan.“ (IV)

Jen komplexní vzdělání a výchova mohou vést děti a mládež po cestě radosti a štěstí, pro které nás Bůh stvořil. Díky správné výchově a vzdělání mohou děti doma i ve škole prožívat štěstí už tady na zemi a vnímat ho i jako konečný cíl své pozemské poutě, kterým je nebe. Jen taková výchova a vzdělání mohou transformovat naši kulturu. Co se týče křesťanského manželství a rodiny s posláním vychovávat, papež Jan Pavel II. v roce 1981 ve své postsynodální apoštolské exhortaci o rodině *Familiaris consortio* vyhlásil, že „křesťanská rodina je ve skutečnosti prvním společenstvím, povolným hlásat evangelium člověku během jeho růstu a přivést ho nebo ji,

prostřednictvím pokrokového vzdělání, výchovy a katecheze k plné dospělosti jako člověka a křesťana“. Křesťanská výchova v rodině a ve škole uvádí děti a mládež moudrým způsobem do Tradice, do velkého daru našeho života v Kristu, který se v Církvi odevzdává věřícím v nepřetržité linii skrze apoštoly a jejich nástupce. Deklarace 2. vatikánského koncilu o křesťanském vzdělávání a výchově *Gravissimus educationis* objasnila, že primární zodpovědnost za výchovu dětí mají rodiče, kteří se spoléhají na školu, že jim v tom pomůže:

„Poněvadž rodiče dali dětem život, mají velmi přísnou povinnost je vychovávat. Proto mají být uznáváni za jejich první a hlavní vychovatele. Jejich výchovné působení je tak důležité, že se dá obtížně nahradit, když chybí. Rodiče totiž mají vytvořit rodinné prostředí prodchnuté láskou a oddaností Bohu a lidem, příznivé pro celkovou výchovu dětí, a to osobní i společenskou. A tak je rodina první školou společenských ctností, které potřebuje každá společnost. Zejména v křesťanské rodině, obohacené milostí a závazkem svátosti manželství, je třeba, aby se děti učily už od útlého věku podle víry při-

„*játé na křtu poznávat a ctít Boha a milovat bližního.*“ (3)

Společnost a Církev mají zodpovědnost za výchovu a vzdělání dětí, ale musí ji uskutečňovat s respektem vůči rodičům dětí. Výchova ve škole by se nikdy neměla dostat do konfliktu s výchovou doma. Dnes musí být rodiče obzvlášť bdělí a ostražití, protože některé školy se staly nástroji světské agendy, nepřátelské vůči křesťanskému životu. V těchto školách například nutí děti povinně navštěvovat tzv. „gender nauku“, která přímo útočí na lidskou sexualitu a na manželství a následně na rodinu. Příkladní a zodpovědní rodiče a občané obecně by měli dbát o náplň školních učebních plánů, aby se ujistili, že jejich děti se formují na základě křesťanských ctností a nikdo je neuvádí ve zmatek a omyly, související s nejzákladnějšími pravdami o lidském životě, rodině, vyznání, které by je přivedly do otroctví hříchu, k hlubokému neštěstí a následně k destrukci kultury.

Jádrem seriózního učebního plánu je respekt k člověku a tradici krásy, pravdy a dobra v umění a ve vědě. Dnes však už téměř nikdo nepozná rozdíl mezi krásou a ošklivostí, pravdou a falešností, dobrem a zlem. Morální tradice přestává existovat, všechno se řídí relativismem a subjektivismem. Proto by dnešní vzdělání na školách mělo formovat studenty také k milosrdné lásce, aby jejich srdce reagovala v pravdě, s láskou a dobrotou, pro které je Bůh stvořil.

Kéž by Bůh inspiroval a posilnil rodiče, i každého z nás v díle formování „*chápatvého srdce*“ v našich dětech a mladých lidech pro jejich spásu a pro transformaci naší kultury. Kéž bychom pod mateřskou ochranou Panny Marie hledali moudrost a sílu Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a dokázali tak ochránit praxi Církev v otázkách lidského života, lidské sexuality, manželství, rodiny a v neposlední řadě vyznání.

Děkuji za vaši vzácnou pozornost. Nechť vám Bůh žehná.

Zdroj: www.lifesitenews.com, 9. 10. 2020
Přeložila a upravila -jk-

Vytěsnili jsme tělesné umírání i věčný život, říká pařížský arcibiskup

Terorismus, pandemie, škody na životním prostředí – to vše si Francie prožila v minulých týdnech a měsících. Všechny tyto bolestné události propojuje náš přístup ke smrti, říká v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas pařížský arcibiskup Michel Aupetit, původním povoláním lékař, který se též jako duchovní setkává s umírajícími i pozůstalými.

V listopadu, kdy církev pamatuje na všechny zemřelé, vydal knihu věnovanou smrti (*La mort: méditation pour un chemin de vie; Artège*). Pojednává o ní skrze rozjímání o každodenní životní cestě, o tom, co sytí pravou naději a pomáhá nám přemáhat smrt v bezbranné společnosti.

Přemítání o smrti mnohé lidi znepokojuje a znejišťuje, připouští arcibiskup Aupetit, avšak s tímto okamžikem by bylo třeba nakládat jako s „*prodloužením věčného života*“. „*Náš vztah ke smrti se změnil zhruba v polovině 20. století*“, dodává. „*Předtím se smrt více či méně považovala za součást života, kdežto během 20. století zjišťujeme, že nastal zlom. V minulosti bylo normální, že lidé truchlili, tedy dávali najevo, jaké utrpení jim působí ztráta milovaného člověka. Dnes už netruchlíme, protože mrtvé schováváme. Právě nyní ale máme příležitost přehodnotit smysl našich životů, naší přítomnosti na zemi a způsobu, jakým ji hluboce prožíváme...*“

Pohlédnout smrti do tváře nás zároveň učí, jak pravdivě žít, pokračuje pařížský arcibiskup. Zásadní otázka spočívá v tom,

jak se stavíme k realitě: „*Musíme si položit otázku o věčném životě, kterou už si dlouho nikdo neklade. Jde o otázku po tom, jaký život přijde po smrti? Jak smýšlíme o smrti, aby se to dnes promítlo do našeho každodenního života? Také na to bychom se měli ptát... Téma věčného života jsme vytěsnili stejně tak jako tělesné umírání.*“

Arcibiskup Aupetit proto požaduje přiměřenou rovnováhu „*mezi lhostejností, která panovala ještě před pár lety, a současným strachem ze smrti, způsobeným pandemií a terorismem*“.

„*Dosud jsme reagovali tak, že jsme se všemi dostupnými prostředky bránili před smrtí. Ve skutečnosti jsme se ale chránili před životem. Měli bychom se dotazovat, zda smrt nezjevuje život? Když přemýšlíme o dnešním lékařství, je zřejmé, že dosud užívaný jazyk nebyl přiměřený. Mluvílo se o tom, že zachraňujeme život, ale ve skutečnosti jsme se zachraňovali před smrtí. Připustili jsme, aby se život neubíral svým přirozeným během, zároveň jsme ale věděli, že poslední boj se smrtí je ztracen. Když pozoruji svůj kněžský život, zjišťuji, že jsem nebojoval proti smrti, nýbrž uváděl svůj život do vztahu s životem. Proto nemá tato knižní meditace žádný jiný cíl, než učít, jak se žije v pravdě, jak se dává a přijímá »život v plnosti«*“, uzavírá arcibiskup Michele Aupetit.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
17. 11. 2020

Poselství Královny míru

„*Drahé děti! Toto je čas lásky, vřelosti, modlitby a radosti. Modlete se, dítko, aby se malý Ježíš zrodil ve vašich srdcích. Otevřete svá srdce Ježíši, který se dává každému z vás. Bůh mě poslal, abych byla radostí a nadějí v tomto čase, a já vám říkám: bez malého Ježíše nemáte něžnosti ani pocit nebe, který se skrývá v novorozenátku. Proto, dítko, pracujte na sobě. Četbou Písma svatého odhalíte Ježíšovo narození a radost jako v prvních dnech, které Medžugorje dalo lidstvu. Historie bude pravdou, která se i dnes opakuje ve vás a kolem vás. Pracujte a vytvářejte mír skrze svátost zpovědi. Usmířte se s Bohem, dítko, a uvidíte zázraky kolem vás. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.*“

Medžugorje 25. listopadu 2020

Křesťanství je menšinové, ale nemizí

Společnost nikdy nemůže být plně křesťanská, neboť křesťané sami nejsou plně křesťanští. Není tomu však tak, že by křesťané ze západu mizeli. Vždycky byli menšinou v konfliktu se svým okolím, to platí o minulosti stejně jako o přítomnosti – říká francouzský filosof a letošní laureát Ratzingerovy ceny, Jean-Luc Marion. Zamýšlí se také nad bizarností současné situace, v níž se – jak říká – exportují nemocniční problémy do veřejného prostoru a lidem se tvrdí, že jsou podezřelí.

Dne 14. listopadu mělo ve Vatikánu proběhnout slavnostní předání Ratzingerovy ceny laureátům jejího jubilejního 10. ročníku. Laureáty se stali australská teoložka Tracey Rowlandová a francouzský filosof Jean-Luc Marion. Tento dnes čtyřiasedměsátiletý myslitel, žák Jacques Derridy, inspirovaný fenomenologií Husserla a Heideggera a jejich následovníky Ricouerem a Levinasem, ale také největšími teology 20. století, Louisem Bouyerem, Henrim de Lubacem a Hansem Urs von Balthasarem, zakládal v roce 1972 spolu s dvěma naposled jmenovanými a s tehdejšími kardinálem Josephem Ratzingerem mezinárodní teologický časopis *Communio*. Během své dlouhé akademické dráhy vyučoval mi-

mo jiné na pařížské Sorbonně a na univerzitě v Chicagu (University of Chicago Divinity School). Vedle fenomenologie, v jejímž rámci rozvíjí koncept *obdarovanosti*, patří také k největším dnešním znalcům Reného Descarta. V roce 2008 byl zvolen mezi čtyřicetku tzv. „nesmrtelných“ Francouzské akademie.

Jean-Luc Marion představil některá východiska svého myšlení a pohledy na naši současnost v obsáhlém rozhovoru pro portál *National Catholic Register*. Přinášíme vám výňatky z těchto jeho úvah.

Vztah filosofie a teologie

Teologie nabízí vhled do všech ostatních disciplín a je ustavující součástí racionality, říká francouzský filosof. Humanitní vědy by se teoreticky měly zabývat vším co je, nebo přinejmenším vším, co je myslitelné. Tendenci moderní doby však je oblast metafyziky a teologie přehlížet. „*Je to silná a škodlivá tendence. Protože otázka božského, nepodmíněného, absolutního principu, je-li jaký, je otázkou, která pronásledovala a nadále pronásleduje lidské myšlení. Pokud se jí nebudeme zabývat přímo, objeví se nepřímo v jiných oblastech. Obory jako historie, literatura, dějiny umění, sociologie nebo psychologie jsou nadále konfrontovány s teologickou otáz-*

kou nepřímým a někdy anonymním způsobem – totiž prostřednictvím otázky, zda Bůh může být odhalen, nebo zda se může odhalit, zjevit sám,“ říká Jean-Luc Marion a připomíná encykliku Jana Pavla II. *Fides et ratio*, jejímž cílem bylo poukázat na kontinuitu teologie, totiž *sacra doctrina*, posvátného učení, jak se v západní tradici označovala, a rozumu. „*Domnívám se, že se člověk může jen stěží věnovat filosofii, aniž by vstupoval do říše »sacra doctrina«.*“

Náboženství jako základní kámen společnosti

V některých svých posledních knižních titulech, zejména v právě vycházející *Brief Apology for a Catholic Moment* (Chicago University Press 2021), se autor věnuje katolictě ve smyslu všeobecnosti a otázkám, které před dnešní katolíky klade současná situace. Jean-Luc Marion se v ní široce věnuje problému laickosti, sekularity a ukazuje, že žádná společnost nemůže existovat bez principu společenství. A právě tento princip v naší západní civilizaci postrádá. „*Nesnáze, s nimiž se potýkáme, jsou dilem způsobeny neznalostí a popíráním svého původu ze strany části společností, které se nicméně rozvinuly v křesťanském rámci. To je politická slabost. Popírání křesťanských kořenů naší společnosti není pouhým a slabým názorem, ideologií, ale také chybou z politického hlediska. Znamená to, že nerozumíme síle, která založila naše společnosti. Právě proto jsou současní politici tak špatní: nejsou vzdělaní, nejsou si vědomi skutečného historického stavu společností, jimž mají vládnout.*“

Oddělení státu a církve

Jedním z klíčových témat uvedené knihy je oddělení státu a církve. „*Oddělení je velmi dobrá věc, protože zajišťuje rozdělení politické moci a náboženské autority. Je to biblický objev. Starověký Izrael byl první a jedinou zemí, kde toto oddělení fungovalo, zatímco všude jinde byl zmatek mezi politickou mocí (císařem, faraonem apod.) a duchovním vedením. V případě Izraele nebyl král nejvyšším knězem. A nad oběma bděl prorok. Oddělení je tedy bib-*

Salvadorský parlament prohlásil vodu za lidské právo

Na návrh biskupů Salvadoru schválil parlament této středoamerické země právo na vodu. Celkem 78 hlasy bez jediného, který by byl proti, zařadil parlament do Ústavy článek, který prohlašuje vodu za veřejné dobro a lidské právo, stejně jako je individuálním a základním právem také právo na život, fyzickou a morální nedotknutelnost, svobodu, bezpečí a práci. Salvadorská ústava tak zahrnuje mezi veřejné blaho vodu i příslušné vodárenské struktury. Církev v Salvadoru organizovala za tímto účelem petici, pod níž se pode-

psalo 200 000 lidí. Arcibiskup hlavního města, Mons. José Luis Escobar Alas, předseda Salvadorské biskupské konference, neskrýval svoji radost nad výsledkem parlamentního hlasování, které odráží „*spravedlivý a plně odůvodněný nárok lidu*“.

Voda a spravování vodních zdrojů je problémem také v Evropě, včetně naší vlasti, kde Ústavní soud konstatoval, že na mnoha místech došlo k podvodné privatizaci vody.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
17. 10. 2020

„Covidové děti“ přilepené k obrazovkám a videohrám

Kromě hospodářských dopadů a zničujícího smetení všech kulturních a společenských akcí mají lockdowny také vážné vedlejší účinky. Jedním z nich je pandemie videoher. Děti a mládež se stávají stále závislejšími na obrazovkách „chytrých“ telefonů, tabletů, počítačů a na herních konzolách.

Podle průzkumu provedeného v Itálii nevládní organizací *Národní observatorium pro dospívání* tráví dospívající mládež s videohrami 3–6 hodin denně.

Odborníci začínají mluvit o závislosti ve chvíli, kdy hraní videoher vede k problémům v osobním, pracovním nebo sociálním životě a u dětí v učení. Následky však mohou být také fyzické, od poruch spánku po problémy s jídlem. „Pokud se dítě izoluje, nemá kontakt s rodiči ani vrstevníky, nemluví a nesdílí své názory, raději se zavírá ve svém

pokoji a hraje si tam celý den, jsou obavy namístě,“ konstatuje Daniele Onori z *Centra studií Livatino*.

Výzkum provedený *Americkou pediatrickou akademií* doporučuje, aby děti mladší 18 měsíců vůbec nepřicházely do kontaktu s obrazovkou a poté, až do pátého roku života, před ní trávily maximálně jednu hodinu denně. „Pro děti starší šesti let se žádné počty hodin neurčují, za rozumný limit však lze považovat 60 minut, možná rozdělených do dvou bloků po půl hodině. Třeba také mít na paměti, že využívání videoher jako pasivních hlídačů je velmi špatný nápad,“ dodává Daniele Onori. Doporučuje rovněž vést v patrnosti, jaké hry naše děti hrají. Měly by odpovídat jejich věku a potřebám. „V Evropě existuje tzv. PEGI, totiž celoevropský systém klasifikace her. Díky němu najdete na pře-

balech příslušné symboly, které uvádějí, pro jakou věkovou skupinu jsou jednotlivé hry určeny, a informují o případných nebezpečných obsazích,“ připomíná Daniele Onori.

Dobrym způsobem, jak si poradit s technologickými neřestmi u dospělých, je monitorování času stráveného před smartphonem a dalšími elektronickými zařízeními. Představa o tom, kolik času nečinně trávíme před obrazovkou, může vést k reflexi a změně návyků. „V rodině pak je možné například zavést zóny »offline«, pravidla typu »žádný tablet u stolu«, nebo »domácí úkoly bez Facebooku« a »v posteli bez tabletu«. Jsou to pravidla, která mohou fungovat – ovšem jedině tehdy, když je nikdo v rodině neporušuje,“ podotýká Daniele Onori.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 5. 11. 2020

lický koncept. A církev se vždy musí držet tohoto principu, protože pokaždé, když docházelo k alianci trůnu a oltáře, bylo to ke škodě církve. Křesťané mohou tedy jedinec vítat takovéto oddělení.“

Pokud jde o krize zmitající dnešní společnost, přední francouzský filosof spatřuje v církvi instituci, která se k nim dokáže postavit lépe než jiné, které – jak říká – „tráví všechn svůj čas na zabránění krizím, jejich zakrývání nebo lhaní“.

„Církev ví, jak se stavět ke krizím, protože ji ve skutečnosti tvoří lidé, které uvádí do krize Boží soud, Kristova krize. Jsou tedy na krize jaksi zvyklí,“ podotýká.

Křesťanství je menšinové, ale nemizí

Tichým optimismem zaznívají také Marionovy prognózy kolem budoucnosti křesťanství na Západě.

„Nové religiozity vtělené do různých ideologií, jako bolševismus, nacismus a všechny totalitní ideologie, byly od samého počátku zamýšleny jako náhražky křesťanství. V období nihilismu je to stále viditelnější. Společnost sama o sobě je vždycky nekřesťanská. Svatý Augustin to dobře vysvětlil ve spise »O obci Boží«, který bychom si měli znovu přečíst. Problém nespočívá totiž v cézuře mezi církví a společností. Je to docela normální, protože církev přichází od Boha a společnost se nechce k Bohu vracet. Tak

tomu bylo vždycky a není na tom nic překvapivého... Společnost nikdy nemůže být plně křesťanská, protože křesťané sami nejsou plně křesťanství...“

Podle francouzského filosofa není pravdou, že by křesťanství mizelo ze Západu. „Křesťanství bylo vždycky minoritou a v konfliktu. To není výsadou přítomnosti oproti minulosti. Procházíme obdobím radikálního nihilismu, to je pravda, ale současná situace církve není bezprecedentní. Církev vždycky stála proti odmítání Boha ve společnostech, což je přirozené.“

Problémy pandemické situace

Zcela nové otazníky, které filosofa nemohou ponechat bez znepokojení, klade současná chvíle. Jeden z Marionových učitelů, Emmanuel Levinas, je znám svou hlubokou reflexí nad lidskou tváří a její rolí ve vztahování k druhým, jako nad etickou dimenzí. Jean-Luc Marion se domnívá, že dlouhodobé používání roušek v otevřeném prostoru je děsivé, avšak věří, že nebude trvat věčně.

„Koronavirová krize není první zdravotní krizí... Jde v ní spíše o sociální a sociologickou – stručně řečeno – morální krizi. Nikdo nerozumí, co se děje, a politici, kteří dokazují, že nejsou schopni rozvinout seriózní zdravotní politiku, se snaží zachránit své pozice a zdravotní systém přenášením

své vlastní odpovědnosti na občany. V praxi to znamená přenášení nemocničních problémů do veřejného prostoru. Když nejsme schopni zajistit dostatek lůžek pro léčení, protože buď nevíme jak léčit, nebo to považujeme za příliš drahé, co uděláme? Řekneme lidem, aby se chovali jako nemocní na ulici a jednáme s nimi jako s podezřelými. To je naprosto zřejmé. Vzhledem k tomu, že jsme v nemocnici, svoboda je velmi omezená, a proto jsou nyní veřejné svobody omezeny pod záminkou boje proti epidemii. Dochází k znásilňování veřejné svobody. Politici by měli říci: »Měli bychom být schopni léčit nebo omezit šíření epidemie a neměli bychom obviňovat občany, že jsou za ni zodpovědní.« To však rozhodně neříkají. A celá situace je velice bizarní.“

Jean-Luc Marion podotýká, že politici ovšem nebudou spěchat s návratem k občanským svobodám, protože za tohoto stavu je snazší vládnout. „V určité chvíli občané budou muset tyto restriktce nějak omezit. Doposud byli velmi poslušní a submisivní. Doufám, že tomu tak nebude i nadále,“ říká letošní laureát Ratzingerovy ceny, francouzský filosof Jean-Luc Marion.

Připravila Johana Bronková
Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 17. 11. 2020

(Redakčně upraveno)

Pondělí 14. 12. 2020

6:05 Jde o život (1. díl): Hlavně chtít odvážně a moc
7:40 S dětmi na Chodsku: Chodské slavnosti 2016
9:00 Živě s Noe [L] **9:15** V pohorách po horách (30. díl): Malý Rozsutec – Malá Fatra **9:25** Vezmi a čti: Listopad 2020 **9:40** Outdoor Films s Annou Hanuš Kuchařovou (71. díl): Můj život je slackline **11:15** Neboj se doplnout aneb Umění doprovázet (9. díl): Celoživotní zápas o pokoj v srdci **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Patriarcha Tichon (5. díl): Kolik slz budu muset zamáčknot! **13:20** Největší přání **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Příroda kolem nás: Lev a roháč **14:50** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Povolání k vděčnosti a chvále **16:00** V souvislostech **16:20** Můj chrám: Jana Vohralíková, Budislav u Litomyše, kostel Boží lásky **16:45** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa – Vysoké Tatry **17:00** Zatmění slunce, Patagonie 2020 [L] **17:30** Vezmi a čti: Prosinec 2020 [P] **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera **18:55** Sedmihlásky (162. díl): Čí je to děvčátko **19:00** Legendární sestava Poutníků na Mohelnickém dostavníku 2015 (3. díl) **19:25** Guyanská Diana **19:50** Přejeme si... **20:05** Pavel VI. – nepochopený papež **21:05** Mixtékové – Mezi náboženstvím a tradicí **21:30** Za obzorem **22:05** Až na pokračí: Církev papeže Františka **23:00** Kulatý stůl: Boží komedianti **0:35** Etiopie: Z každého kmene **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 15. 12. 2020

6:05 Noční univerzita: Sociální děloha a sociální porod (4. díl) **7:05** Bulharsko – Život ve skrytosti **7:50** Adventní koncert ČFS Brno: kostel Povýšení svatého Kříže, Židlochovice **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Cvrlikání (30. díl): Nezmaři **10:40** Papež Benedikt XVI. **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duchovní malby (1. díl): Anděl **13:15** Cenakolo: svědectví o lásce, milosrdenství a přátelství **14:00** Za obzorem [L] **14:30** U NÁS aneb Od cimbálu u lidové kultury (150. díl): Táhle za kopcem je Sarajevo **16:00** Biblická studna **17:00** Muzikanti, hrajte **17:30** Řeckokatolický magazín [P] **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** Mašinky (8. díl): O zloději, který okradal mašinky **18:55** Sedmihlásky (162. díl): Čí je to děvčátko **19:00** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **19:30** Zpravodajské Noeviny: 15. 12. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Klapka [P] **21:10** Dobrá firma **21:30** Za obzorem **22:05** Prague Cello Quartet a Filharmonie Bohuslava Martinů: Kongresové centrum Zlín **23:10** Kdo chce kam... **23:35** Terra Santa News: 9. 12. 2020 **0:00** Po cestách víry (5. díl): HADŽ – životní cesta **0:50** Víra do kapsy: Dejme slovo svědomí **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 16. 12. 2020

6:05 Mezi pražci (92. díl): Prosinec 2020 **6:55** Zpravodajské Noeviny: 15. 12. 2020 **7:15** Síla tradice: MFF Strážnice 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Generální audience papeže Františka [L] **10:15** Vezmi a čti: Prosinec 2020 **10:30** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Povolání k vdě-

TELEVIZE DOBRYCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

nosti a chvále **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příroda kolem nás: Příběh o záchraně srnečka a Ranská jezírka **13:05** Neoblomný kardinál **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Za operou **15:25** Zpravodajské Noeviny: 15. 12. 2020 **15:45** ARTBITR – Kulturní magazín (100. díl) **16:00** U NÁS aneb Od cimbálu u lidové kultury **17:25** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce **18:55** Sedmihlásky (162. díl): Čí je to děvčátko **19:05** Neboj se doplnout aneb Umění doprovázet (10. díl): Co nás připravuje o pokoj a jak se bránit? **19:30** Terra Santa News: 16. 12. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Za obzorem **22:45** Noční univerzita: P. Jan Linhart – Plná slávy? Úvahy o církvi [P] **23:55** Generální audience papeže Františka **0:20** František: Papež změn **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 17. 12. 2020

6:05 Na druhý pohled, 2. díl: Boží vůle **7:40** Terra Santa News: 16. 12. 2020 **8:05** Po cestách víry (5. díl): HADŽ – životní cesta **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Respice finem **9:30** Kulatý stůl: Boží komedianti **11:05** Srbsko: Semínko naděje **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Proměny Oščadnice **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Jak potkávat svět (64. díl): S Jaroslavem Wykrentem **16:05** Zpravodajské Noeviny: 15. 12. 2020 **16:25** CampFest 2018 **17:15** Večeře u Slováka: 4. neděle adventní [P] **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:50** Sedmihlásky (162. díl): Čí je to děvčátko **18:55** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl **19:05** Ovečky v karanténě: 4. neděle adventní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 17. 12. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání (81. díl): Ponk [L] **21:10** Vezmi a čti: Prosinec 2020 **21:30** Za obzorem **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Výpravy do divočiny: Život za polárním kruhem **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů

Pátek 18. 12. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 17. 12. 2020 **6:25** Na druhý pohled, 3. díl: Pánu Bohu poručeno **7:55** Slezská lilie 2016: koncert skupiny TGD – Trzecia Godzina Dnia (PL) **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Jak potkávat svět (63. díl): S Pavlem Štulírem a CM Husličky ZUŠ v Uh. Hradišti **10:35** Pavel VI. – nepochopený papež **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme

si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Průplav Božího přání **13:30** Legendární sestava Poutníků na Mohelnickém dostavníku 2015 (3. díl) **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Neboj se doplnout aneb Umění doprovázet (10. díl): Co nás připravuje o pokoj a jak se bránit? **15:00** Má vlast: Plumlov **16:15** Zpravodajské Noeviny: 17. 12. 2020 **16:40** Klapka **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** V pohorách po horách (30. díl): Malý Rozsutec – Malá Fatra **18:50** Sedmihlásky (162. díl): Čí je to děvčátko **18:55** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl **19:05** Básník oravské přírody Zdeno Horecký **19:30** Varhany pro svatou Zdislavu **19:50** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Prosinec 2020 [L] **21:40** Za obzorem **22:15** Adventus Domini **23:15** Továrna mezi vodami **0:00** Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a manželé Kalčíkovi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů [P]

Sobota 19. 12. 2020

6:05 Kulatý stůl: Dobrá literatura pro děti **7:40** Příroda kolem nás: Příběh o záchraně srnečka a Ranská jezírka **8:00** Za obzorem **8:35** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **9:05** Sedmihlásky (162. díl): Čí je to děvčátko **9:10** Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádka **9:35** Ovečky v karanténě: 4. neděle adventní **10:00** GOODwillBOY IV. (12. díl) **10:40** V posteli POD NEBESY V. (1. díl) **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín (100. díl) **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Slavnostní zakončení XVIII. Mezinárodního festivalu outdoorových filmů **16:15** Hana a Petr Ulrychovi & Javory Beat na Folkových prázdninách [P] **17:25** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **19:05** Pečení vánočního cukroví s výzvami Svatého otce Františka [P] **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Poletuchy: Na skok do Betléma [P] **20:50** Cvrlikání (65. díl): Jan Řepka **21:55** Dýka a kříž **23:50** Za obzorem **0:35** Za obzorem **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů [P].

Neděle 20. 12. 2020

6:05 Řeckokatolický magazín **6:20** Turzovka **6:45** Hřiňovský kostelík na Islandu **7:15** Bez tebe to nejde: Umění a potřeba říci druhému ne **8:20** Cvrlikání (81. díl): Ponk **9:30** Večeře u Slováka: 4. neděle adventní **9:55** Příroda kolem nás: Naši přátelé v ZOO. Žirafy a želvy. **10:10** Poutníci času [P] **10:30** Mše svatá [L] **11:30** Vezmi a čti: Prosinec 2020 **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Poletuchy: Na skok do Betléma **14:15** Muzikanti, hrajte **14:45** Noční univerzita: P. Jan Linhart – Plná slávy? Úvahy o církvi **16:30** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den [P] **17:00** Hermie a potopa **17:35** Ovečky v karanténě: 4. neděle adventní **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **19:05** Jako hořčičné zrno (1. díl) [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Život Ježíše Krista (2/2) **21:40** Benefiční koncert Pavla Helana pro Mary's Meals: Praha **23:15** Klapka **0:15** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:35** Za obzorem **1:05** V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník **1:15** Za obzorem **1:45** Noční repríza dopoledních pořadů [P]

Pondelok 14. 12. o 18:30 hod.: Svätá omša

Priamy prenos z klapky TV LUX, celebruje a káže dp. Marek Vaňuš SVD.

Utorok 15. 12. o 21:30 hod.: Blázon z La Verny (dokument)

Dokument o inšpiratívnom odkaze sv. Františka z Assisi – jednej z najvýznamnejších osobností európskej civilizácie.

Streda 16. 12. o 19:30 hod.: Kibko a rodina (O ceste)

Kibko sa pustí do ďalšej záhady. Tentokrát „cestárskej“. Ale nebude na to sám, teta Vierka, otec Marián a Kibkáči mu pomôžu pochopiť, ako sa správne pripraví počas adventu na blížiacie sa vianočné sviatky.

Štvrtok 17. 12. o 19:00 hod.: Svätá rodina hľadá príbytok

Predivianočný deviatnik.

Piatok 18. 12. o 20:30 hod.:

Dôkaz viery – Páter Pio (film)

U mladého novica v kapucínskom kláštore sa postupne začínajú objavovať stigmy. Prípád sa rozhodnú preskúmať a zveria ho významnej psychiatričke.

Sobota 19. 12. o 20:30 hod.:

Vo svetle pravdy (film)

Životopisný príbeh blahoslaveného Guiseppa «Pino» Puglisiho, sicílskeho kňaza, mučeníka, ktorý našiel odvahu postaviť sa proti mafii.

Nedeľa 20. 12. o 8:45 hod.:

Tvorivo pred Vianocami

Domáce VÝTVORY – všade samé svetielka a zavárané Vianoce a TVORIVO v kuchyni – voňavý plnený medovník na vianočné prestreto stole.

PUZZLE BETLÉMA, 260 – 2028 dielkô. Cena 180 – 500 Kč.

Objednávky: Rímskokatolícka farnosť Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč
 tel.: 728 133 220 • trebicmartin@volny.cz.

Více na www.trebicmartin.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. PROSINCE 2020

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 12.		PO 14. 12.		ÚT 15. 12.		ST 16. 12.		ČT 17. 12.		PÁ 18. 12.		SO 19. 12.	
Antifona	42	40	1734	1953	42	40	42	40	122	131	122	131	122	131
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	42	40	1734	1953	42	40	42	40	122	131	122	131	122	131
Antifony	93	98	1046	1165	1062	1182	1076	1198	125	135	125	135	126	135
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	94	99	1735	1954	101	107	104	111	126	136	129	140	133	144
Antifona k Zach. kantiku	94	99	1735	1954	101	107	105	111	126	136	130	140	133	144
Prosby	94	99	1724	1943	102	108	105	111	126	136	130	140	133	144
Závěrečná modlitba	95	100	1615	1830	102	108	105	112	127	137	130	141	134	145
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	123	133	123	133	123	133
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	124	133	124	133	124	133
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	95	100	99	105	102	108	106	112	127	137	130	141	134	145
Závěrečná modlitba	95	100	99	104	102	108	105	112	127	137	130	141	134	145
Nešpory:														
SO 12. 12.														
Hymnus	41	39	41	39	1736	1955	41	39	41	39	121	130	121	130
Antifony	92	97	96	101	1056	1177	1071	1193	1086	1209	125	135	125	135
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	92	97	96	102	1737	1956	103	110	107	113	128	138	131	142
Ant. ke kant. P. M.	93	98	97	102	1737	1956	104	110	107	114	128	139	132	143
Prosby	93	98	97	102	1731	1950	104	110	107	114	129	139	132	143
Záv. modlitba	95	100	95	100	1615	1830	102	108	105	112	127	137	130	141
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 13. 12. – 3. neděle

adventní

1. čt.: Iz 61,1-2a.10-11

Lk 1,46-48a.48b-50.53-54

Odp.: Iz 61,10b (*Můj duch jása v mém Bohu!*)

2. čt.: 1 Sol 5,16-24

Ev.: Jan 1,6-8.19-28

Pondělí 14. 12. – památka

sv. Jana od Kříže

1. čt.: Nm 24,2-7.15-17a

Ž 25(24),4-5ab.6+7bc.8-9

Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)

Ev.: Mt 21,23-27

Úterý 15. 12. – ferie

1. čt.: Sof 3,1-2.9-13

Ž 34(33),2-3.6-7.17-18.19+23

Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)

Ev.: Mt 21,28-32

Středa 16. 12. – ferie

1. čt.: Iz 45,6b-8.18.21b-25

Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14

Odp.: Iz 45,8 (*Rosu dejte,*

nebesa, shůry, právo ať se vyleje z oblak!)

Ev.: Lk 7,19-23 (řec. 18b-23)

Čtvrtek 17. 12. – ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8-10

Ž 72(71),1-2.3-4ab.7-8.17

Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,1-17

Pátek 18. 12. – ferie

1. čt.: Jer 23,5-8

Ž 72(71),1-2.12-13.18-19

Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,18-24

Sobota 19. 12. – ferie

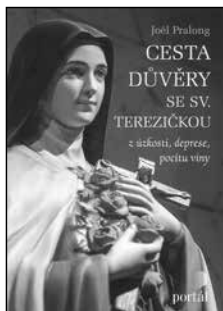
1. čt.: Sd 13,2-7.24-25a

Ž 71(70),3-4a.5-6ab.16-17

Odp.: srov. 8 (*Nechť ústa má oplývají chválou, abych zpíval o tvé slávě.*)

Ev.: Lk 1,5-25

PSYCHOTERAPIE

CESTA DŮVĚRY SE SV. TEREZIČKOU Z ÚZKOSTI, DEPRESE, POCITU VINY
Joël Pralong • Z francouzštiny přeložila Kateřina Bodnářová • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Švýcarský diecézní kněz a psychoterapeut se ve své knize věnuje závažnému celospolečenskému tématu, které se nevyhýbá ani věřícím – jak žít s úzkostmi, depresí a pocitu viny. Opírá se přitom o „malou cestu“ sv. Terezie z Lisieux, u níž můžeme díky její vlastní autobiografii velmi dobře rekonstruovat, že sama těmito duševními problémy velmi trpěla. Pralong citlivě rozlišuje mezi oblastí, kde má zasáhnout psycholog či psychiatr, a oblastí, kde může pomoci duchovní vedení a podpora. Provází čtenáře nejprve životem sv. Terezie, kde ukazuje řadu symptomů, s nimiž se světice potýkala, popisuje, jak je ve svém duchovním životě proměňovala, a pak tuto zkušenost zobecňuje na způsob, jak se jí inspirovat v životě každého, kdo podobnými obtížemi sám trpí. V duchu „malé cesty“ vybízí ke klidnému přijetí vlastní nedokonalosti, k důvěře a odevzdanosti do Boží lásky, k zaměření na bezprostřední budoucnost, opuštění nereálných očekávání atd. Kniha pomůže jak věřícím, kteří trpí úzkostí a depresí, tak jejich rodinným příslušníkům, duchovním a doprovázejícím.

Portál, s. r. o. • Brož., A5, 136 stran, 229 Kč

ČTEME BIBLI

EXPEDICE BIBLE • ZÁKLADNÍ VÝBAVA
Anna Mátíková FSP

Nepřipadá vám Bible jako džungle? Nepřehledná, velká, plná nástrah? Pak se vám bude hodit průvodce, podobně jako při

putování neznámou krajinou. Tato příručka upozorňuje na to, co v „biblické krajině“ stojí za „návštěvu“, varuje před nástrahami, jaké mohou číhat ve špatném stylu čtení, a též napovídá, jak vytěžit z „návštěvy biblické džungle“ co nejvíc. Kromě toho vlévá nadšení, je srozumitelná a stručná. Jinými slovy, mohla by se též jmenovat: „Co jste chtěli vědět o Bibli, a báli jste se zeptat, protože víte, že byste to měli už dávno vědět.“

Paulínky

Brož., 125x205 mm, 184 stran, 229 Kč

O PANNĚ MARIÍ

MARIA, NEDOSTIŽNÁ PANNA A SVATÁ BOHORODIČKA (2 DÍLY)

Sv. Petr Kanisius • Z němčiny přeložil P. Leo Hipsch SJ

Učení významného světce 16. století o Matce Boží vychází z Pisma svatého a tradice, podpořeno mnoha autory z řad světců a význačných teologů. Jedno ze stěžejních děl pro hlubší pochopení úlohy a významu Panny Marie v dějinách spásy.

Malice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., A5,

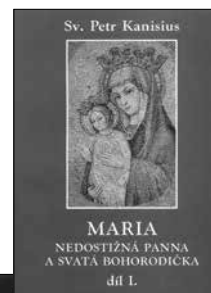
1. díl: 270 stran,

2. díl: 272 stran,

299 Kč - cena je za komplet,

jednotlivé díly

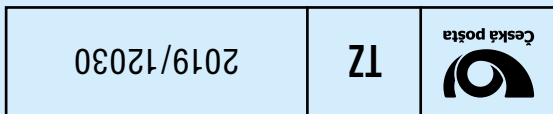
samostatně neprodejně

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arzbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Cirkveni schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registracní značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.